

— Βέβχια ! .. ἡ προφυλάκισις τοῦ φθάνει.... τοῦ φθάνει ἡ προφυλάκισις !... Δεκαεπτὰ μῆνες, ἀπὸ τὸν περασμένον Αὐγούστον.... Δὲν εἶνε λίγο !... Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ τελειόνομε, γιατί πρέπει κιόλα νὰ φᾶμε.... Ἐμπρός ! κύριε προϊστάμενε !... Δεκαεπτὰ μῆνες φυλακή !... Καὶ πολὺ του εἶνε ! Ἄς ἔδῃ τὸρα ! Χαλάλι του !

Καὶ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἤρχισεν ἡ ψηφοφορία. «Ναί» ἀπήντησαν οἱ κύριοι ἑνορκοί, εἶνε ἑνοχος ὁ κατηγορούμενος, ὅτι τὴν 16 Αὐγούστου ἐφόνευσε κτλ. Περί αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Τόρα τὸ δεύτερον ζήτημα : Ἐφόνευσεν εὐρισκόμενος ἐν νομίμῳ ἀμύνῃ ;... Οἱ ἑνορκοὶ ἠρωτῶντο ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ἑνας-ἑνας. Καὶ ἅμα οἱ πρῶτοι ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ἀπήντησαν «ναί», οἱ λοιποὶ δὲν ἠρωτήθησαν κἄν, —περιττόν ! — καὶ ἡ ἐτυμηγορία συνετάχθη ἀθωωτικῇ κατὰ πλειονοψηφίαν. Ἐτελείωσεν !

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ κ. Τιμελίδης ἀνέλαβε τὴν σοβαρότητά του, τὴν δυσθυμίαν του, τὴν ἱμφλουέντζαν του.... Ἐσήκωσε πάλιν τὸν γιακῶν του.... Δὲν ὠμίλησε πλέον εἰς κανένα.... Οὔτε γάτα ἦταν, οὔτε ζημιά ἔκαμε.

Μόνον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὴν λύσιν τῆς συνεδριάσεως, ἐν ᾧ ἔφευγαν ὅλοι μαζί, ὁ κ. Τιμελίδης, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δικαστηρίου, εὐρέθη πλησίον τοῦ βοηθοῦ τοῦ κ. συνηγόρου, δικηγορίσκου ζωηροῦ μὲ πολὺ μέλλον.

— Ἐ, καλὰ τὰ ἐκατάφερα ; ἐψιθύρισε θλίβων τὴν χεῖρά του, σχεδὸν λαθραίως.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ δικηγορίσκος.

Ἀθήναι, 28 Ἰουλίου 1901.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΧΗΡΑ

ΞΕΙΝΕΙ μιὰ μέρα ἔγραψε γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ ἡ μοῖρα :

Ἐγὼ νὰ ἦμαι ὀρφανὸς καὶ σὺ νὰ ἦσαι χήρα !

Ἐλα λοιπὸν νὰ σμίξωμε κι' ὁ κόσμος ἄς σφυρίζῃ.

Ὑπὲρ χερῶν καὶ ὀρφανῶν κανένας δὲν φροντίζει !

Δ. ΚΟΚΚΟΣ